

**SkaIde-försök. Af C.T.
Upsala, tryckt hos
directeuren Joh. Edman.
=1. 1790.....**

Thyselius, Carl,

1700-1829 81 A Br.

National Library
of Sweden

THYSELIUS Carl
Skaldeförsäk

Hitt. Sv.
(B)

1700-1829

Uppsala
1790

THYSELIUS, Carl

50. Saml.
Vitt. Sv.
(Br.)
1700 - 1729

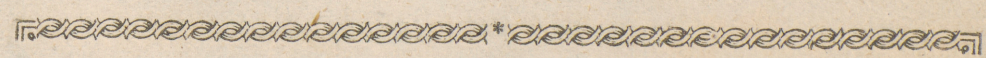
SKALDE - FÖRSÖK.

AF

C. J.

I DELEN.

U P S A L A ,

TRYCKT HOS DIRECTEUREN JOH. EDMAN, 1790.

of C. Thyseius

STÅLDE-FÖRSÖK.

71

C. B.

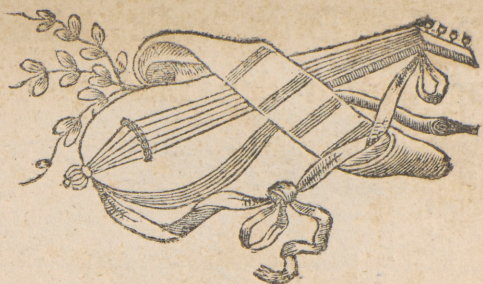
- *Veniam pro laude peto.*

OVIDIUS

KONGL. MAJ:TS
TROMAN, BISKOPEN
ÖFVER WEXIÖ STIFT,
KONGL. ÖFVER HOF-PRÅDIKANTEN
OCH
PRÆSES I KONGL. HOF-CONSISTORIO
SAMT
KONGL. NORD-STIERNE ORDENS LEDAMOT,
HÖGVÖRDIGE,
HERR
OLOF WALLQUIST.

*Tag detta! Offer åt FÖRTGENST, ej åt Titlar.
Glöm des brister! -- Ljuset skingrar ju Skuggorna? -- och
Hvad är Vårdigare? Skydda? -- Krossa? --*

De Skalde-Försök, som här ät det ALLMÄNNA öfverlänmas, böra vänta en mindre sträng granskning; Ja! äga likfom rättighet till öfverseende; *De äro: En Ung författares första.*

Att jämföra dem med hvad vi beundre af Landets STÖRSTA SNILLEN, vore orimligt. Men! Et FÖRSÖK, *i sitt slag*, kan ju förtjena lika bifall med det utropade *Måsterstycket*? Af de olika tilfällen jag besjungit, har dock knapt et enda fordrat den *Höga Stilen*. En dag skall gifva mod at ock deruti meddela det ALLMÄNNA några *Försök*. Och detta må blifva mit försvar, om den här saknas.

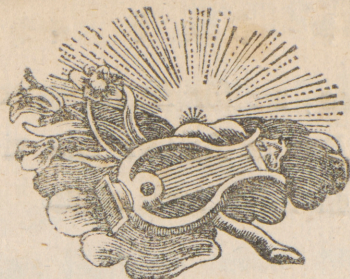
A

Des-

Desa åro den första tredje delen af mina *Skat-
de-Försök*; Jag lämnar den med mitt namn åt ALL-
MÅNHETENS DOM.

C. T.

Vid KONUNGENS Hemkomst
Ifrån
Götheborg och Norrska grånsen.

O D E.

V ålkommen, Store KUNG, Vår Skydds-GUD och Vår FAR!
Kom, att i lugnets sköt få módans frukter skörda,
Sen DU har vågat alt för SVEA FOLKS försvår!
Förr såg jag Spirans Glans, nu ser jag ock des Bårda,
Och suckar HIMLENS Låf, som gaf den i DIN Hand.
Stor, KONUNG! år DIN magt: DU öfver Hjertan rår;
Dår reste DU DIN thron: Som klippan fast den står.
Ej mera någon storm DIN Åras Lugn kan stóra;
Nej! vaknar Afund ån, skall den med båfvan hóra:
För GUSTAF fallom ner: Han frålste Svea Land.

Hör, KONUNG! Folkets röst. Ej någon bland oss år,
Som icke dyrkar DIG och brinner af begår,

Att lefva för sin KUNG, att för sin KONUNG falla,
 Ach, nej! at dö för DIG et ÅRANS LIF vi kalla:
 Och detta i vår själ en helig åtrå väckt.

Lef evigt, Store KUNG! Men! skall en Sol ock gömmas,
 Som ibland Nordens Is har Snille's Låge tåndt?
 Kan dock i Minnets Sal DITT Guda-namn ej glömmas,
 Du själfsvålds Tyranni i Laglig Frihet våndt!
 Då Verlden hänryckt står af deså bragders åra,
 Du ifrån Tiberns strand den Ufle handen råckt,
 Och, förr'n vi till DIN fot et tackfamt Låf fått båra,
 Du Ilskans Hydra qväst och krigets fackla slåckt!

ÖHLSBO
SKALDE-SÅNG.

Må, glad, på blodbestänkte fält,
Man sjunga Hjältens falska Åra!
Tyrann! Et slägte, mera fältt,
Med fasa skall Ditt Namn och Dina Segrar lära.
En fackla evigt brinna ses,
Som fordna åldrars Natt uplyser,
Vid denna fyn Tyrannen ryser,
Ty Hat till Lön för Grymhet ges.
Hår, Hjelte! bleknar Lagrens pragt,
Försvinner Dina Segrars Åra,
Då, Mänsko Vån! ej Tidens Magt
Kan värdet af Din Dygd förtära:
Man skall förbanna Hjältens namn,
Som *endast* blod och Lågor andas:
Då, i Odödlighetens famn
Du skall med Antoniner blandas.

Jag sjunger, *Öhlsbo!* Ditt Behag,
Ej kjøpt med någon ullaings tårar:
Hår *endast* Oskuld stiftar Lag,
Och intet qval mitt Hjerta fårar.
Blott fanna Nöjet lefver här:

Hvem har som jag des kånsla njutit?
 Naturen ej mitt óga slutit,
 Mitt hjerta ej af klippan ár.
 Jag namnet *Skald* át honom skånker,
 Som deraf all sin Ára tar:
 Med Snille jag ej lyfa tånker,
Mitt enda högmod ár: att jag et Hjerta har.
 Af enfald detta Hjertat rórs:
 Då Purpurn ofta *Lasten* hóljer,
 I Lugnets skót sig *Áran* dóljer,
 Och *Dygdens* suck i kojan hórs.

Men, Du! som *Gyldne Áldrens* Dygd
 Har kallat ned i desá dalar;
 Allt ting i denna ljufva Bygd
 Om Din Fórtjenst, Din Ára, talar.

Arbetarn, munter, stark och fri,
 Med Mårgon-Rådnans blick mig gláder,
 Vålsignar Dig och sine Fåder,
 Och vill ej mera lycklig bli.
 Då sedan med en senig hand
 Han plójer Blomster-fáltets yta,
 På kinden gládjens Tårar flyta

Han

Han odlar, nöjd, en annans Land!
 Af stjernan lyft, han, nöjd och varm,
     Ses till sin lugna hydda ila,
 Att, fri för oro, sorg och harm,
     I Makans öppna sköte hvila.

En annan genom klyftors brott
     Åt Dig en Åre-ftig fes bana:
 Arbeta, nöjd med Ódets Lätt,
     Så år hans gamla årfta vana.
Et naket berg här fordom var:
     Men! för Din röst des vildhet skålfver.
Du klippans branter jämnat har,
     Och Eden utur Chaos hvålfver.

Hår rysligt, svart, et torn sig höjer,
     Af brunnit stoft en hydda står,
 Uti hvars sköt en eld sig röjer,
     Den ögat aldrig skåda får.
 I denna nejd en koja se!
     Den endast Dygd och Ofkuld pryder,
     Dår man ej Hjertats språk förtyder,
     Dår Flit och Hålsa vålmagt ge.
 En munter vård för mig berättar:

Hur

Hur Skogs-Rån stundom synes här,
 Hur Tomte-Gubben mödan lättar,
 Fastän blott några strå han bär;
 Hur VASA förr i Kojan spifat
 Och hans förbudna skatter sett,
 Men sedan sig som Konung visat
 Och öfver hans bestörtning lett.
 På detta fått han fönnen glömmet
 Och nattens mödor och besvär,
 Han sedan muntert flaskan tömmer,
 Och Mårgon-Rådnan synes plår.

Där åter Dina Hjordar beta,
 Och Herden följer deras spår.
 De fältets sista blomster leta,
 Han sent sin Hydda nalkas får.
 I denna Hydda Sällhet rår,
 Där studsa alla motgångs pilar,
 På Blomstrens bädd Herdinnan hvilar,
 Och Herden i des sköte går.

O Allmagt, mina villor glöm!

Jag trodde så, som många andra,
 Då jag ej fick på rosor vandra,
 Att Sällhet var blott Jordens Dröm.

Men

Men! rörd, jag nu min dårskap ser.

En helig Tår ur ögat rinner,

Då jag i Herdens koja finner

Det Lugn, som Purpurn aldrig ger.

Hår åter, vid en vasfig strand,

Man Spegelklara ytan bråcker,

För vattnets Slågte snaran stråcker;

Det fånglas uti dolda band.

Man hår för mig en Konung vifår,

Hvars vårde utaf pragt ej röjs,

Hvars mildhet ingen Gunstling prifår,

Hvars magt ej up till Skyar höjs.

Hvars Bud ej någon vågrar lyda,

Fastån han aldrig hyllad år,

Fastån man ej för honom plår,

Som för Regenter, vördnad tyda.

Se! under hvars befål man går,

At emot Böljans Slågter strida:

Hans hårar aldrig höras lida,

Fastån han inga Lagrar får.

Från Stjernan sig till Stoftet stråcker,

O KONST! Ditt vålde och Din Magt:

B

Din

Din hand åt NEWTON Tuben råcker,
 Straxt ser Han nya verldars pragt.

HÄR! på Christallens qvafda bölja,
 En flock förmätne gofsar far;
 Du vingar åt dem lånat har,
 Och intet öga dem kan följa.

En skummig våg DÄR höres ryta,
 Och tyda, suckande, Din Magt;
 Som så Naturen underlagt,
 At hon ej kan sit fångsel bryta.

Bland Trån mig nyfs en Ek förnöjde,
 Som trenne fecler gammal var;
 Mot Molnens bådd hon hjesan höjde,
 Sin rot hon i en afgrund bar;
 En dag till jorden henne fällt,
 Som tycktes trotså alla tider:
 För all sin pragt en timma qvider
 Den Ek, som prydde Skogens fålt.

Glöm, HÖGA ALLMAGT! Stoftets knot:
 Des stolta stam af Sågen klyfves;
 Ej Svalan i des Krona yfves,
 Ej Lammet hvilar vid des rot.
 Des Tårar hår med floden blandas,
 Des suck på Våstan vådret far,

Det fält hon fordom skuggat har,
Nu får des sista känsla andas.

Et Tempel Ceres helgadt år,
Som inom sina murar fluter
De skatter Våren lofva plår,
Och Hösten öfver jorden gjuter.

Des Helgedom bland forsfar står:
Mit öga der et Altar finner,
Dit Bygdens folk at offra går,
Men snart fit offer återfår,
Som krosfås, males och förfvinner.

Men! ach, jag *Aetna* dåna hör!
Hår filfver-hvita Malmen fråser,
Han uti Hården kokar, jäser,
Och med sin pragt mitt öga rör.
Man hår en glödhet mafså råcker,
Sit mått, sin form, åt järnet ger;
Jag, håpen, des förvandling ser,
Och Snillet min beundran väcker!

I *Ætnas* dån jag hör Din *Ära*,
Uti des lågor henne ser:
Och tiden, vahn att alt förtåra,
Dock för Din *Thron* tycks falla ner.
Du, förd på *Konstens* Guda-vingar,

I mörkret Sannings fackla bår;
 Du för vårt väl Naturen tvingar
 Och lifvets första Konst ofs lär.
 Du alla Tiders Sällhet gör,
 Och alla Tiders Låf Du vinner;
 Ja! i den Natt, då alt försvinner,
 Din Ära, SNILLE! dock ej dör.
 Men! J, som ljusa masfan smiden,
 Cycloper utaf Sviars Ått!
 Ach! är ej eder möda lätt,
 När J ej våld och orätt liden? —
 Jag röres til en helig tår,
 Då eder nöjda blick jag skådar,
 Som för mitt tiufsta Sinne bådard
 Det lugn i edra Sjålar rår.

Hår! blixten emöt molnen brinner,
 Och Hammarns hot i dålden hörs;
 Då lågen födes och försvinner,
 Dets ljud går bort och återförs.
 Jag ur *Vulcani* grottor haftard,
 Ur Fasans Natt mot Dagen ler,
 Men! då jag denna Oskuld ser,
 Cycloper! jag ej mer på Er
 En ómkans blick, förmåten, kastard.

Ej mer jag Dalens Nöjen söker,
 Ej mer Herdinnans lugna Bygd,
 Ej Bäckan mer så liuft sig kröker,
 Ej Lunden ger mot Stormen skygd.
 Dock! om jag Sommarns Välluft faknar,
 Om Blomman blek och vifsnad år,
 Om Fältet hvita Drågten bår,
 I Hyddan åter Nöjet vaknar.

Men! Helga, Vördnads vårda PAR!
 Ifrån Hvars rika sköte strömmar
 Den Sällhet, som mig tjuvat har,
 Och skapat mina glada drömmar.
 Om här jag Elifeen skådat,
 Så är det EDRA Dygders magt,
 Som så förkönat denna trakt,
 At den et Gudars hem mig bådat.
 Här! SNILLET min beundran drar,
 Det med en blick Naturen hvålfver,
 Och Lasten för den Styrka skålfver,
 Som Dygd och Oskuld hågnat har.
 Där åter, i Behagens sköte,
 Jag alla Kønets Dygder ser:
 Här! Ömhet gör mitt öga möte,
 För tjufta Sinnet Oskuld ler.

*Ach! njut då, HELGA, LJUFVA PAR!
 Njut evigt desfa BRAGDERS ÄRA!
 Uppå vår jord blif länge kvar,
 At vi må än i många dar
 Af Dig få Dygd och Vishet låra!*

Och DU, som Morgon-Ljuset skön!
 DU! som har tjustat våra bygder
 Med Ditt Behag och Dina Dygder,
 DU! KÅRLEKS SANNA HIMLA-LÖN!
 DITT lof på mina strångar báfvar,
 Kring denna glada nejden hörs,
 På Echo emot molnen sváfvar,
 Och ned i Djupets riken förs.
*Ach! måtte Nya Blickars Lag
 För DIG i all sin fågring pråla!
 Må evigt för DITT öga stråla
 En Verld af Nöjen och Behag!*

A F T O N E N .

IDYLL.

Damon gick en afton till närmsta bäck, på hvars lugna yta lekte den bleka Månan. Af lugnet som hårrskade i Lunden och af Näktergalens ömma kärleks-andande Sångers hölts han länge i en stilla förtjusning. — Sent återkom han i en Lóf-Sal utan för sin ensliga hydda; såg där en gammal FAR i mån-skenet njuta en stilla sömn.

Gubben låg på en gråsbänk. På en Hand, som varit *Foster-Landets* Stöd och den Olyckliges Tröst, lutade han sin af åren hvitnade Hjesfa. Damon stadnade, outhörligt fastade han ögat på sin FAR, Doch! han stal ifrån honom några blickar, dem han gaf Himmelen. Glädje-Tårar runno på hans kinder. — *MIN FAR!*" sade han "Du! som jag nåst Gudarne dyrkar! Hvad den Råttådiges Sömn är ljuf! Säkert har Du med stapplande steg lämnat hyddan, för att genom heliga Sångers fira Aftonen. Skulle DU ej under böner somnat? — Ach! DU lårer då bedt för mig, *för mig ock, MIN FAR!* O! Hvad jag är lycklig! — Gudarne höra *DIN Bön*. Ty annars hvi skulle vår hydda skuggas af Trån, svigtande under frugters börda? och af ingen storm skakas? — Hvi skulle Himlens Vålsignelse vara öfver våra hjordar och våra åkrars alster? —

Når, nöjd med min vanmågtiga omsorg för Din bräckliga
ålderdoms Lugn, Du gjuter glädjens tårar; når, höjande *DITT*
öga

öga mot Himlen, Du, med frid i själen och glädjen i Din blick, ger mig Din välsignelse, O MIN FAR! af hvad kånflor är jag då hänryckt! Mitt Bröst flämtar, och ur ögat strömma glädjens Tårar. Ach! i Dag, när Du lämnade Hyddan och mina armar, för att, *under det Omåttliga Taket*, lifvas af middags-Solens strålar, och såg omkring Dig våra hjordar som hoppade på gråset, Tråden tyngde af frugter, och hela Nejden full utaf Ceres skatter; Då sade Du: "*I Glädje har detta hufvud hvitnat. — Älskade fält! varen välsignade för evigt! Mina dunkla ögon kunna ej länge genomfara Eder. Snart skall jag lämna Eder för andra Lyckligare!*—

MIN FAR! Min Bäste Vän! jag skall då snart förlora Dig. — Grufliga Tanke! — — Då! Ach! då! skall jag resa et Altare vid Din Stoft-Bädd, och hvarje gång som mig upgått en klar dag, Då jag kunnat göra en olycklig godt, O MIN FAR! skall jag offra Mjölck och Blomster på Din Grift!

Damon tyftnade--såg på Gubben--Ögat vattnades af tårar; och då han tyckte honom finå-le under Sin Sömn, tillade han snyftande: "Utan tvifvel hafva dygdiga gerningar, bildade i Dina drömar, låtit på anletet upgå detta uttryck af välgörande. Hvilket ljuft sken sprider Månan på detta skalliga hufvud, detta Silfrade skågg! — Mätte de svala Afton-vindarne, den fugtiga Daggen, icke skada Din hälfa! —

Vid deså ord kyste han des Kind, för att sagta väcka! ledde honom i Hyddan, att på mjuka fällar skaffa honom en bekvämare hvila! —

VID

VID EN GRAF.

Du! som i hvarje punct Naturens brister ser,
Som öfver tyranni och våld beständigt klagar!

Se! Dygden gråter — Lasten ler!

Se! Dödens Lias flag förkorta deså dagar,
Så få för ofs, och för en gagnad Tid!

Af detta nya skjäl hur ökas ej Din ifver,
At tadla den FÖRSYN, som våra Öden skrifver?

Men! böjd i stoftet ner, med tyfta suckar lid!

Hör Enkans brutna röst: "O Gud! Han är ej mer!

"Som in i Döden fågs så Ömt, så lika, brinna;

"Min Make och mitt Allt!" — Du ser de tårar rinna,

En Son, förtviflad, stum, åt FADRENS Urna ger.

En Dotter i de år, då öma kånflor vakna,

För Nøjets Paradis Hans mörka Grift begår;

Och, om ej detta skjäl at klandra Himlen är,

Se! Religion Sin Tolk, Sin Ålskling Dygden, sakna.

Men! Himlens Magt är Nåd — fastån vår svaga Syn

Ej alltid kan de Råd, den dolda Vishet, följa,

Som hela Hafvet styr, och droppen i deså bölja,

Som under Afgrund är, och höjes öfver Skyn.

Ej *Åskan* alt förtår i Dundrets mörka dar!

Hon renar Luftens Hvalf, hon lifvar Jordens Gróda:

Så, fastån våra bröst vid denna Stoft-bådd blóda,

Kan, efter Stormens Natt, vår Dag igen bli klar.

Ja! Vórdnads-vårde Man! om, från Serafens höjd,

På detta olycks-klot en blick Du vårdar kasta,

Skall till den Högstes Thron Du åter, hånryckt, hafva,

Och med Din Harpa där, till Lammets fötter böjd,

Vålsigna den FÓRSYN, som Dina dagar slót.

Och om Ditt Hjerta rórs, att se hvad kärlek lider,

Så glåder ock Ditt Hopp, at nå de Sälla tider,

Då Dóden återger de Ljufva Band han brót.

VID EN ÅGTA FÖRENING.

Kärlek! Du mitt Slågtes Hopp!

Dyrkad af en Verld i bojor!

Höga Slätt och låga kojor,

Alt! — Din Fackla lyser opp!

Uti Lifvets glada Vår,

Når Du går de Band at knyta,

Hvilka Dóden blott kan bryta —

Följer Nójet Dina spår.

Kärlek! ur Ditt rika skót

Ser jag Jordens Sállhet flóda:

Smårtor skulle den föróda,

Om hon ej Din Vállust njót.

Nu! hvad Nójen finnas hár!

Hymen Glådjens Jubel stiftar,

Och i Frihet Bojan skiftar,

Som den tjuste Ålskarn bår.

Efter módor och besvär

Får Han Lugn och Sállhet njuta:

Hopp och Frukta hár sig sluta,

Målet redan hunnit ár! —

Himlars Gud! "få ropar Han:"

Mätte Du mig ófvergifva,

Om jag kunde trolós blifva,

För Min Maka mer ej brann!
 Om jag en gång Hanne fer,
 Utan at för Hanne Ömma,
 Himmel! måtte Du mig glömma!
 Nej! med Åfkan slå mig ner!
 Hjertats Gud af mildhet log,
 Då Han desfa eder hörde,
 Denna Kärlek Honom rörde,
 Och Han sade: *Det är nog!*
 Hånnens hand Dig sedan gaf:
 Och hvad kan Du mer begåra,
 För Din Sällhet, för Din Åra,
 Än: *att älskas i Din Graf?* —
 Helga, Vördnads-vårda Par!
 Som nu ågta band fått knyta,
 Må den Sällhet Dig ej tryta,
 Som en Dygdig Kärlek har!
 Mätte Du i många år
 Hår en ostörd glädje finna!
 Och, tils dagarne försvinna,
 Aldrig gjuta Ångslans Tår!
 När, af År och Nöjen mått,
 Trött Vålsignelser at skörda,
 Du har nedlagt Lifvets Börda,
 Mätte Verlden ån Dig vörda
 I en lika Dygdig Ått!

ÖFVER ETT ÅGTENSKAP.
SKÅMT.

— Aldren allt förvänder ;
 Det är ej tid att smickra mer ;
 Jag ryser fastigt, när jag ser
 Den glesa rad af svarta tänder,
 Som Gumman visar när hon ler ;
 Och en af dessa skrumpna händer,
 Som Gumman ofs att kysa ger.
 Jag ber att Gumman återvänder
 Att smeka mig ; — jag ber ! jag ber !

LEOPOLDT.

~~~~~

Gläds, Snillets Sköna! gläds, Du knutit Ågta Band.
 Jag Dina Tårar såg, jag Dina Suckar hörde,
 Din ensamhet mitt Hjerta rörde —
 Må jag ej sjunga då, när Du ger bort Din hand?
 Jag delat har Ditt Qval, jag vill Din Glädje dela.
 På Sångens vingar fördd, högt öfver Jordens grus,
 Jag Sorgens Skymning ser af Hymens fackla ljus;
 Och, i en Makas famn, Hur kan Dig något fela? —
 Ditt Hjerta var en Skatt, som Dig ej vinning gaf,
 Och, hvad som än är mer, det var Dig till en plåga,
 Då, uti Himlars ljus, sig tände fent den Låga
 Som Nöjets källa blef och Dina Sorgers Graf.
 Ej Vishet kunde Dig en ostörd Sällhet gifva,

Nej!

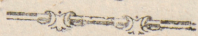
Nej! ur Ditt Hjertas sköt sig höjde ett Begår,
 Som, uti åldrens höft, en dårskap mera år,
 Men! uti Lifvets Vår, den första Dygd kan blifva.
 Du, inför Himlars Gud, har Ågta Trohet svurit
 En Make, som, Dig lik i Ungdom, Skönhet, Dygd,
 Är nu Ditt Hjertas Allt, Din kulna ålders Skygd;
 Se Trådens Bleka drågt, dåri Ditt namn Han skurit;
 Den fallnar; — skulle Det ock dó uti vår Bygd? —

Du Målet hunnit har, så sökt af Ditt Begår:
 Må, helgad åt Din Man, Du honom lycklig göra!
 Låt ej Ditt djupa Vett hans Sälla Enfald stóra,
 Så ófvas af Dig sjelf, hvad Du åt Andra lår!

TILL * * *

Dig, som Naturen gifvit Hjerta,
 Att känna Dina Likars Ve,
 At Ömma för SPASTARAS Smårta,
 Och, tårfull, Hånne digna se;
 Mot Dig, som rörs, då Dygden lider,
 SPASTARA under tårar ler!
 Uti en evig följd af tider,
 Som Hon, Du Qval och Sällhet ger.
 Du Månsklighetens Plågor Ömmar,
 Men, vördar Himlens dolda Bud;
 Se Ljusfot kring SPASTARA strömmar!
 Tag där Din Lön af Kånslans Gud!
 Men! skulle Dagen få bli gömd?
 Kan ej vår Suck en Allmagt hinna?
 Skall Himlens Urbild få försvinna?
 Är Jordan få till Sorger dömd?
 Nej! låt SPASTARA först bli glömd,
 At ej de förra Sår uprifvas.
 Låt våra Tårars Kalk bli tömd,
 Förr än den åter ofs må gifvas!
 SPASTARA Hjertats Skald har väckt:
 DITT LÅF skall af en Annan skrivas,
 Som utaf samma Kånsla lifvas,
 Och rörs af samma Gudoms-flågt!

IN PROMTU I ETT SÅLLSKAP.

Drick, Min Vån, Till Himlens Åra,
Som ofs desfa Safter gaf!

Jorden ses ju Drufvor båra?

Drufvan är ju Sorgens graf?

Evigt, Se! desfs Tårar strömma

Utur Pråsfens stela famn;

Drick deraf, och lår Dig ömma.

Drick! och glöm Din Ovåns namn.

Ja, Min Vån, om Qval Dig sårar,

Himlen Dig en Tróft beredt:

Han ej denna flod af Tårar,

Utän för Din Sällhet, gedt.

Skall Du då Desfs Godhet glömma,

Som i fyllda Bålar ler?

Skulle Du ett glas ej tømna,

Som Du Honom bjuda ser?

Drick för Svea KONUNGS lycka,

Uti de Beslut Han tar,

At ett laglöft Sjelfsvåld trycka,

Såsom hela Landets Far. —

Drick den Skónhets högge värde,

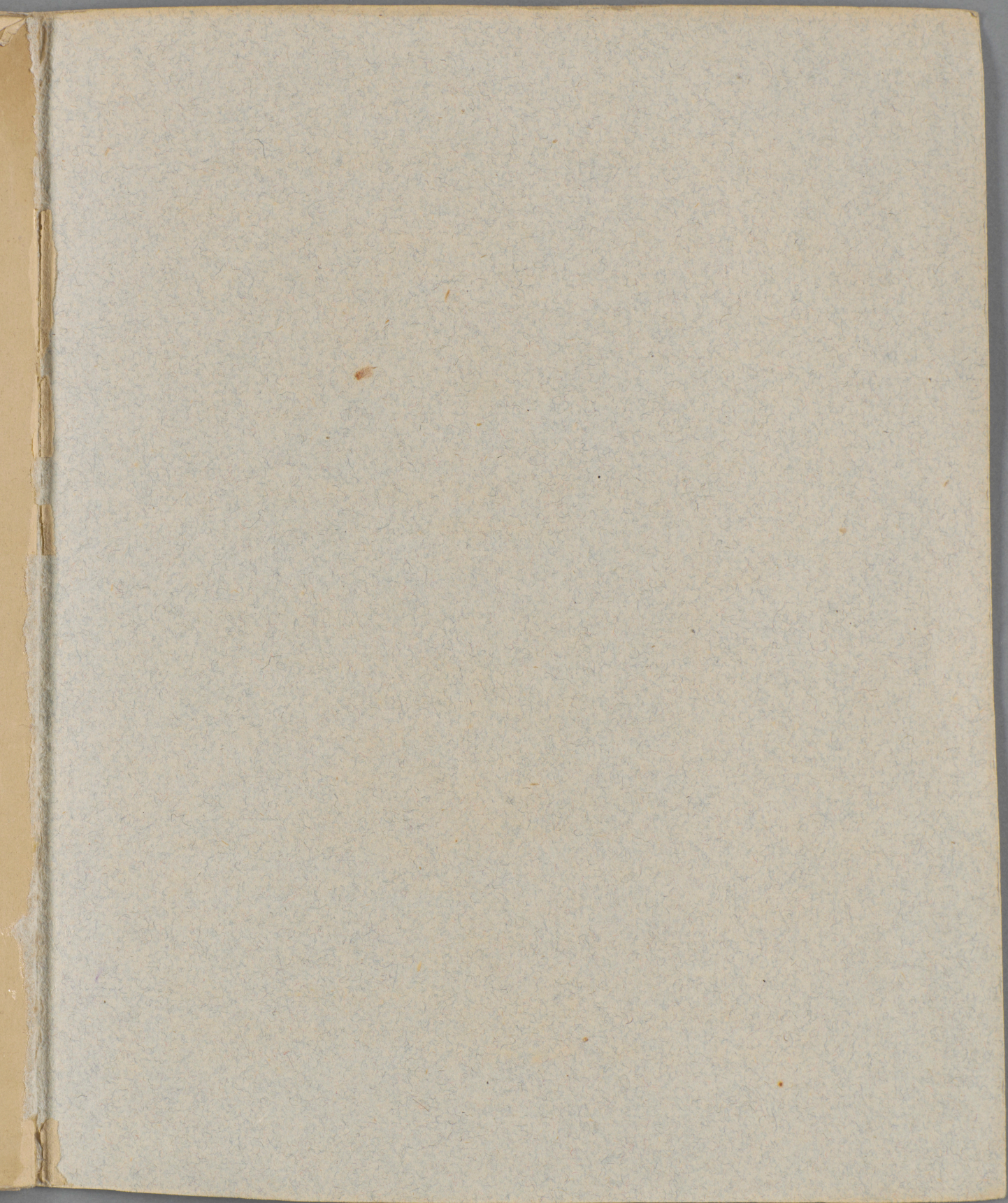
Hvilkens Magt Dig fjåttrat har!

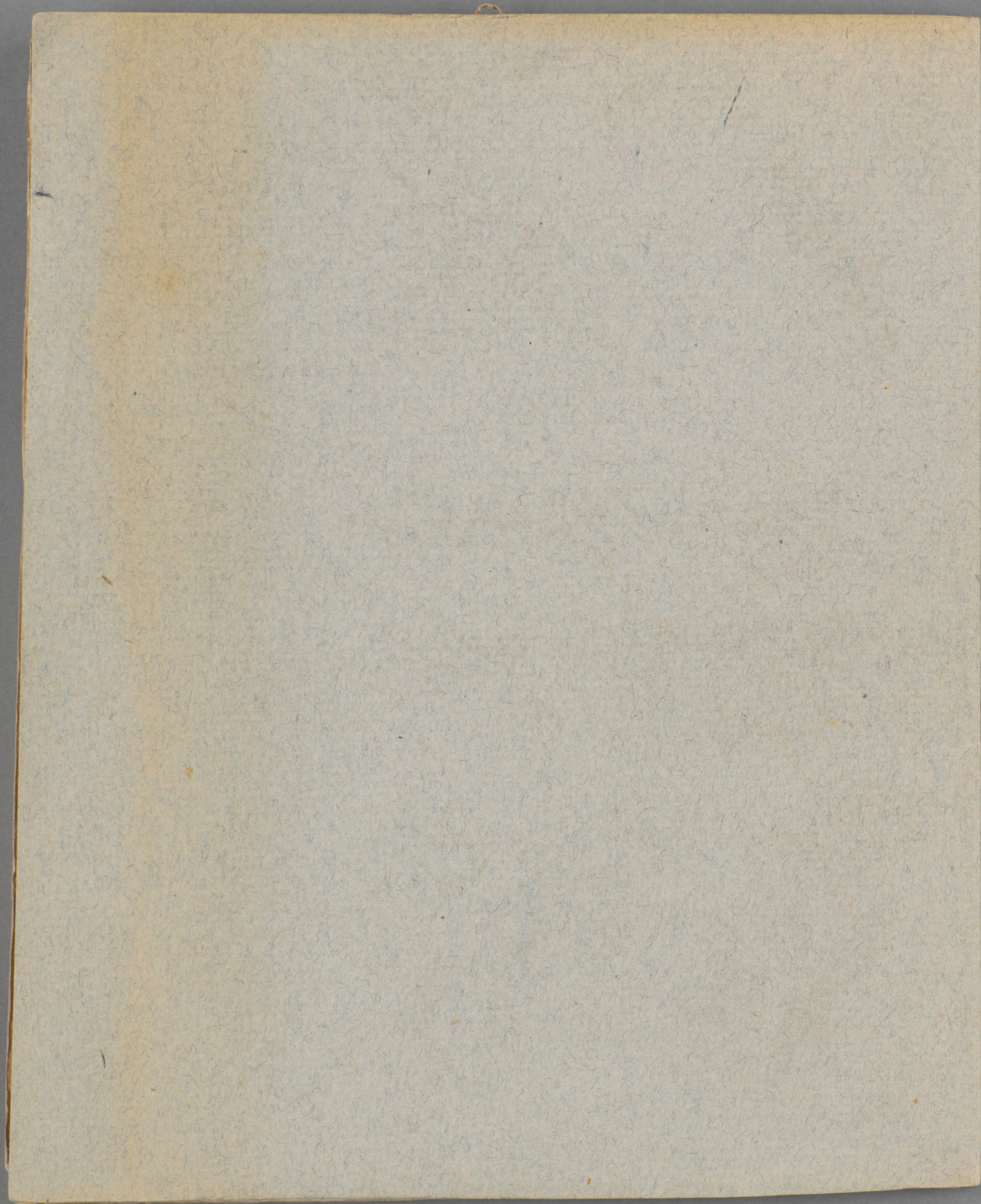
Hvars Behag, Min Vån, Dig lärde,

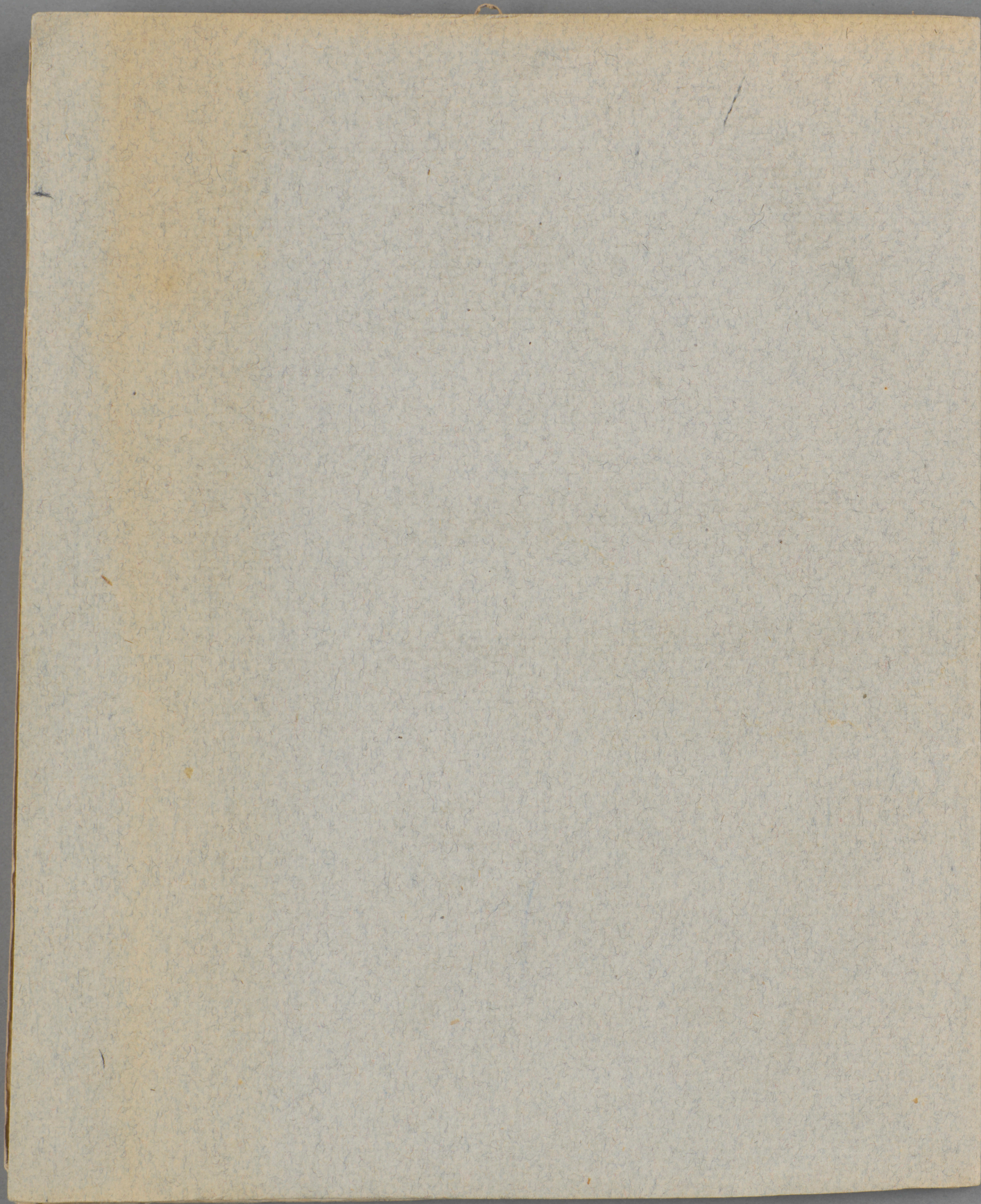
Att du Öm och luffint var,
 Vänner, FRÓJAS Åra höjen!
 Hon i våra Hjertan rår,
 Ger oss Kärleks ljufva Nöjen,
 Och vår dyrkan återfår.
 Drick vårt glada Vårdskaps skålar,
 Som oss denna Vålluft ger,
 Som i dessa varma Bålar
 Nya prof af Godhet ter.
 Önskom Dem den längsta lefnad,
 Som kan ges en Dödligs Hopp,
 Men! at Åra, Nöjen, Trefnad,
 Må förkorta Seclers lopp!

År du om och andra
Vänner, jagas för
Hon i sin lifvans
Om en lifvans
Och sin lifvans
Ett var en lifvans
Om en lifvans
Som i sin lifvans
Ett var en lifvans
Som i sin lifvans
Ett var en lifvans
Som i sin lifvans
Ett var en lifvans

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

